Молода Україна

ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ МОЛОДІ

РІК ВИДАННЯ XXXV | ГРУДЕНЬ — 1985 — DECEMBER | Ч. 350

Христос родився!

Тоді вже сходила зоря
Над Вифлеємом. Правди слово,
Святої правди і любови
Зоря всесвітняя зійшла
І мир і радість принесла
На землю людям.

Т. Шевченко

Малюнок К. Собенко

ISSN 0026-9042

1970-1971

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

в Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Gregory Hawryluk
18 Meadowbrook Ave.
St. Catherines, Ont., L2M 7H1

Ihor G. Lysyk
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C. V2A 6X3

Vira Kanareiska
6639-43 Rd., Rosemount
Montreal, P.Q. H1T 2R7

В США:

Головний представник
George Smyk
9559 Patton
Detroit, Mich., 48228

Iw. Ivahnenko
72 Feather Bed In.
Hopewell, N.J. 08525

Leonid Jemetz
2941 Amboy Road
Warners, N.Y. 13164

W. Ponomarenko
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У Зах Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2 Hamburg — Wandsbek
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

В Австралії:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді
Голова ЦК: О. ПОШИВАНИК

Редагує Колегія:

Л. Ліщина – редактор,
С. Голубенко, Ю. Криволап,
В. Родак – редактор сторінки
ЮнОДУМ-у, А. Лисий,
О. Пошиваник, Ю. Смик,
О. Харченко, Л. Павлюк.

Адміністратор Зіна Корець

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association — ODUM

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: A. Poszewanyk

5240 N. Le Claire Ace.
Chicago, Ill. 60630, USA

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні ..... 15.00 долярів
Ціна одного примірника: 1.50 дол.

В Австралії ..... 10.00 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 1. 20 дол.

В Англії і Німеччині ..... 11.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.25 дол.

В усіх інших країнах Европи ..... 10.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.00 дол.

В усіх країнах Південної Америки ..... 9.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 75 центів (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число журнала, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо присилати поштові значки або інтерціональні купони (International coupon) на суму 50 канадійських центів.

Редакція не приймає матеріялів без підпису автора і застерігає за собою право скорочувати статті і правити мозу, рукописів не повертає

Статті підписані прізвищем або ініціялами автора не завжди відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA,
Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — С. Кузьменко, А. Легіт, Д. Чайка, Т. Матвієнко. І. Боднарчук — У коляду. С. Лютаревич — Мої враження з Гарварду. І. Б. — 35-ліття „Молодої України". В. Родак — Симпозіюм з питань засобів масової інформації. Зустрінуться танцюристи „Веснянки". Дж. Ломбарді — Привітання у 15-ліття радіопрограми. В. Харченко — Його пісню ми чуємо в снах. Р. Ліщина — Подорож по Онтаріо. О. Поль дослідник козаччини. Н. Денесюк — Літо на таборі. Родинна хроніка. Сторінка Юн ОДУМ-у. Листи до редакції.

І. БОДНАРЧУК

У КОЛЯДУ

Уривок з ненадрукованої ще повісті «Юні Спалахи»

Біля школи авта зупинились. Висипались колядники — формувались в окремі гуртки. Розсівались поміж хат, під заквітчані морозом віконця. Колядників радо запрошували до хат, гостили та щедро жертвували коляду. Колядники під кожну українську стріху несли пісню на прославлення Христа-правди, а з кожної хати виходили скріплені на дусі, з рідною теплотою в душі — зігріті любов'ю.

У засніжених вуличках, у метушні зір, у запахах ялинок, у звучанні колядок, у віншуваннях — хатини наші набирали вигляду вертепів. Оживала містерія народження Христа, така близька долі українського народу.

„Не в ясних палатах, а в бідній стаєнці Мати Божа дитя народила... Йосиф старенький кросна готує... Ірод дуже засмутився, що Христос нам народився, звелів шукати... Дітей убивали, за Христом шукали... Але діти не умирають, а оживають..."

Містерія народження Христа, з його стражданнями, іродськими переслідуваннями близька нашому народові. Скитання по чужих світах... місійна робота у світлі правди, у важких переживаннях, в пошуках розбитих родин, молитви за Свят-вечірнім столом...

Нотки ці пришивали Денисову душу до страдництва свого народу. Він відчував тут часточку свого єства: ніде такої правди не знайдеш, як у стражданнях свого народу.

Ліда з Марком з Польщі, Денис з Іванкою і її братом Андрієм, зіспівані голосово, зігріті теплотою дружби, творили чудовий квінтет. Сливе в кожній хаті їхній спів записували на магнітофонах, перегравали, переспівували цілою хатою, як дорослі, так і батьки з дітьми.

В кожній хаті зустрічали знайомих гостей, тяжко було з людьми розставатись. Денис часто першим виходив із хати і, на рогах вулиць, дожидав Іванки. Кожний її погляд, усмішка, дотик, ощасливлювали Дениса. Якось раз Іванка посковзнулась і застрягла в снігу. Денис простяг їй руку, обтряс з неї сніг і випускати її руки вже не хотів. Ішли тримаючись за руки, заплівши пальці з пальцями.

— Іванко, мені тяжко подумати, що це не сон, а дійсність... Що ми крок у крок із нашою студентською громадою пробиваємось крізь заметіль і сніговію в дорозі до свого дому...

— Це вже, Денисе, не мрія, а дійсність... Я тішуся, що ти вже наш і з нами. Тепер тільки уважай на життєві вибоїни, щоб не збитись тобі...

— Кажеш наш, а мене це не влаштовує. Я вже хотів би почути, що ти моя, а я твій — ... Це ж наша нездійснена мрія...

— О, о! Було колись... До цього, Денисику, ще далеко, — розсміялась Іванка. — З мене досить уже, що я тебе вивела із поплутаних доріг на правильний шлях... Ти ж був загублений... Згадай лише, що довелось мені пережити, щоб врятувати тебе.

— Так, та вивела мене в люди. Я багато завдячую тобі, а що далі?

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ ТА НОВИМ РОКОМ

сердечно вітаємо

Український народ на Батьківщині та у вільному світі, архиєреїв українських церков, братні організації, всіх членів ОДУМ-у, Товариства Одумівських Приятелів, дописувачів, читачів і передплатників журнала "Молода Україна", симпатиків і прихильників ОДУМ-у та бажаємо всім радости, здоров'я і всього найкращого в праці й житті.

Головні Ради Старших Виховників ОДУМ-у та Головні Управи ТОП-у в США, Канаді та Німеччині, Центральний Комітет ОДУМ-у, Дирекції корпорацій осель «Україна» і «Київ»

Редакція та Адміністрація журнала «Молода Україна»

— Що далі? Далі — безконечні „далі". І ці „далі" тільки-що починаються... Ці „далі" вимагають багато від нас посвяти; нашого такту, розуму і почуття людяности.

— Не розумію тебе.

— А книжку, яку я тобі подарувала, прочитав уже?

— Читаю, домучую. Цікавить мене кінець, що воно далі...

— Отож оці „далі" — непрохідні „далі", які людина сама собі виточує... Як бачиш, життя не таке просте. Життя — це шлях, — дуже складний шлях. В кожного народу свій протоптаний шлях, тож не збитись нам із нашого шляху.

Денис не знав, що Іванка цим хоче сказати. Якось двозначно це в неї звучить. Куди вона це веде? Позичила книжку, книжка не легко читається. Він читає її із словником у руках. Чотириста п'ятдесят сторінок. Сторінки надихані якимсь життям, ведуть його в темні нетрі, заманюють в ясні обрії, а йому хочеться чимскоріш дочитати. Там же проясняться, як каже Іванка, його „далі". Іванка, що була така близька йому, стала мовчазною, неприступною. Денисові хочеться розпанахати її душу. Він страждає. По-українському тяжко йому висловитись, а в Іванки постанова — розмовляти з Денисом тільки по-українському. Для цього вона і подарувала йому українську книжку, щоб читав і дошукувався в них доріг до Іванчиного серця.

Денис повернувшись із коляди, вийшов на своє горище, в кімнату, пішов до ліжка із книжкою. Читаючи, він бачив перед собою Іванку. Бачив її такою, як у перші дні відновленого знайомства. З такою то поринув він у свій сон. Яснів парк, дзюрчав потічок, Іванка наспівуючи, прала із нього білизну. Ось і та жінка з собачкою, що завжди проходила повз них, коли сиділи на лавочці під берізкою, наспівуючи пісні в акомпаньямент гітари. Жінка засідалась у кущі, підслухаючи пісні. Потоком котились розбиті літери, одна одну доганяли й складали ідилію юного життя. Вони формували човник, Денис з Іванкою погнались за тим човником, щоб усісти в нього й поплисти в соняшну країну-батьківщину своїх батьків. Дігнали. Човник підкидав ними на бурхливих хвилях в закрути вимріяних днів.

Соня ЛЮТАРЕВИЧ

МОЇ ВРАЖЕННЯ З ГАРВАРДУ

Батьки мої виховали мене любити і знати про Україну. Водили мене до української школи, до організації ОДУМ-у, до церкви та на різні свята та виступи в українській громаді. Я виростала і знала, що я була українка. Батьки учили, а я часто думала: для чого мені треба учитися про Україну? Я хотіла б краще сидіти кожної суботи перед телевізією, ніж ходити до української школи. Але батьки мої водили і учили.

Тепер мені 21 років і тепер я розумію, чому так вперто мене вчили про Україну. Минулого літа вони післали мене на курси українознавства при Гарвардському університеті. Я провела там вісім тижнів між українцями, які прийшли з усіх сторін світу. Ми мали різне минуле, інакші думки, різні релігійні погляди. Але ми всі мали одне спільне, що нас єднало: ми всі були українці.

За вісім тижнів я багато навчилася. Ми мали лекції з історії, літератури, української мови. Вечорами лектори давали лекції на різні сучасні теми. Після лекцій були довгі дискусії, бесіди між студентами. Я побачила, що молодь дбає про українські справи. Україна росте через активність українців у цілому світі і майбутність в цьому належить до теперішньої української молоді.

Літо я провела не тільки в книжках і розмовах. Ми часто їздили і відвідували українські осередки: були на забавах на Союзівці і також були на фестивалі на оселі Верховина. Там ми бачили шість тисяч людей, які з'їхалися на фестиваль. Під час дня ми були на концертах а ввечері забавлялися на забавах. Я познайомилася з багатьма дівчатами і хлопцями. Шкода було від'їжджати і залишати нових друзів.

Я відчула цього літа, що Україна живе в серцях дітей емігрантів. Тепер є дуже важливо, щоб молодь вчилася про сучасну Україну. Нам треба не тільки самим учитися, але і учити інших, бо Україна не є вільною країною. Якщо ми будемо інформувати інших про Україну, тоді світ ніколи не забуде про неї. Совєтський Союз тепер намагається перетворити всіх у одну націю. Вони хочуть знищити національні мови, культуру і різниці між національними республіками. Отже нам треба боротися проти цього. Жиди боролися за їхню землю біля 2000 років і здобули. Українці мусять так само боротися. Молодь українська мусить про це пам'ятати. бо якщо тільки одна ґенерація забуде національну культуру, мову і історію свого народу, тоді нація може зникнути зі світу.

Курси українознавства при Гарварді допомогли відкрити мені очі. Я бачу, що вони приносять велику користь для молодої української людини. Я раджу всім моїм друзям їхати до українського Гарварду.

І. Б.

35-ЛІТТЯ ЖУРНАЛУ «МОЛОДА УКРАЇНА»

В суботу 23 листопада 1985 р., в залі Катедральної громади св. Володимира в Торонто, при 404 Бетирст вулиці о 6-ій годині вечора відбувся ювілейний вечір одумівського журналу «Молода Україна».

Вечір відкрив і програмою проводив п. Олександер Харченко. З доповіддями виступали: Микола Гавриш, попередній редактор, Валентина Родак, редактор сторінки Юного ОДУМ-у, Леонід Ліщина, теперішній редактор. Доповіді були речеві, висловлені з теплотою й почуттям своїх обов'язків до великої справи та з щирими висловами подяки всім тим, хто колинебудь та чимнебудь причинився до 35-літнього існування одумівського журналу «Молода Україна». Згадано й ініціяторів започаткування журналу: поета Бориса Олександрова, Мар'яна Дального, Івана Пишкала і інших.

Журнал «Молода Україна» впродовж 35-літнього існування здійснював, та й тепер здійснює, дуже важливу ролю в національному і виховному освідомленні одумівської молоді. Як висловлювались доповідачі, його читали і виховувались на ньому три покоління. Обличчя свого він не міняв, він був і залишається українським журналом.

При журналі є і сторінка Юного ОДУМ-у, яку веде Валентина Родак. У своєму виступі вона зачитала декілька речей із сторінки Юного ОДУМ-у, закінчивши веселим і дотепним гумором, що приваблює і старших читачів. Відомо нам, що Валентина Родак, крім редакторства в «Молодій Україні», як диригентка, багато причинилася до популяризації мистецтва бандури.

В черзі програми Юного ОДУМ-у Тарас Ліщина прочитав дещо із прози, а одумівський дівочий хор «Троянда», під керівництвом Тані Дрозд, гарно виконав дві зворушливі пісні.

Поетеса Віра Ворскло з нагоди ювілею 35-ліття одумівського журналу «Молода Україна», прочитала свій вірш — присвяту, який змістом своїм підкреслює ролю журналу «Молода Україна» в напрямних діяльности одумівської молоді. Гарне враження робила виставка журналів та світлини з діяльности одумівської молоді.

Велике число старших і молоді, які виступали з привітаннями та пожертвами на видавничий фонд журналу «Молода Україна», свідчить про свідомість, жертвенність і велику повагу до ролі журналу «Молода Україна».

Є ще в нас люди жертвенні й патріоти своєї справи, тільки журить нас усіх, що число читачів з року на рік — маліє. Відтягає наших дітей від книжки телевізор, в якому не знаходимо ліку на молоду душу.

Редактор Леонід Ліщина й закінчив свою доповідь словами, що журнал «Молода Україна» виходитиме так довго, доки матиме своїх читачів.

ОДУМ ще має здоровий провід: такі родини, як Родаки, Ліщини, Педенки, Харченки, Гавриші, Ємці і багато інших, забезпечують існування ОДУМ-у і в майбутньому.

Одумівський журнал «Молода Україна» під патронатом Комітету Українців Канади, відділ Торонто — влаштовує

Вечір Пам'яти МИКОЛИ ПОНЕДІЛКА

у десяту річницю від дня його смерти.

Вечір відбудеться у п'ятницю 31-го січня 1986 р., в залі Катедральної громади св. Володимира, 404 Бетерст вул. Торонто.

Панахида — о 6:30 вечора в Катедрі св. Володимира.

У програмі вечора:
доповідь про життя і творчість письменника — Валентина Родак,
читання його творів, та присвячених йому віршів,
особисті спогади друзів письменника, спів і чайна гостина.

Участь беруть:

Віктор Педенко, Володимир Довганюк, Ніна Теліжин, Надя Ковальчук, Зіна Зубович-Прусаченко, Петро Шкурка, Леонід Ліщина; отець прот. А. Костюк прочитає вірші присвячені М. Понеділкові; одумівський дівочий хор «Троянда» під керівництвом Тані Дрозд.

Світлана КУЗЬМЕНКО

Пам'яті Бориса

БЕЗСМЕРТЯ*

Не вірю я, що всі ми проминальні.
Насправді проминальний тільки час.
Бо кожний з нас у вічному єднанні
З усім життям, що лине біля нас.

До чого доторкалась наша думка.
Руки і серця людського тепло.
Не може бути справжньої розлуки
Ні з кимсь, ні з чимсь — що вже колись було.

ЦЕ ТОДІ

День згасав у надвечір'і міста.
Легко-легко простелявся шлях.
Ми ловили мрію променисту:
Я — в твоїх, а ти — в моїх очах.

В нас тоді були ще білі коні,
Що пізніш темнішали від літ.
Це тоді ти на своїй долоні
Простягнув мені найкращий світ.

БУДІВНИЧИЙ

Будую і будую дім.
Звести його високим хочу.
Щоб розцвітало щастя в нім.
Добром дивились дому очі.

Коли ж собі вже не зведу
(Не все на світі можуть люди),
Цеглина кожна, що кладу,
Колись комусь на легше буде.

КОЛИСКОВА**

Синам

Люлі, люлі, спи, синочку.
Ходить нічка за вікном.
Карі очка, сині очка
Присипляє тихим сном.

Сни рожеві йдіть до хати.
Йдіть, усі солодкі сни.
Темна нічко, ти дитяті
Снів хороших принеси.

Щоб росло міцним, хоробрим,
Не зломилося ніде;
І було правдивим, добрим
До батьків і до людей.

Люлі, люлі, спи, синочку.
Ходить нічка за вікном.
Карі очка, сині очка
Засинають тихим сном.

*
**

Як швидко, швидко, все повз нас пройшло:
Зелений сміх і усміхи рум'яні.
Невже це ми від мрій бували п'яні?
Невже насправді все оце було?

І ріже серце біль, мов гострий ніж —
Як наша доля в очі нам сміється:
Що все в житті кінчається скоріш.
Скоріше набагато, ніж здається.

*
**

Повернулась весна, як і завжди раніше щороку.
Все — як завжди. А ти забарився десь...
Хто затримав тебе? Чую я в долині твої
кроки...
Ти ідеш...

Ранні квіти на зустріч теплу підняли свої
личка —
Ті, які ти садив, ті, які ти плекав.
Кожну мить ти між нами навколо у кожній
дрібничці,
До якої торкалась твоя пречутлива рука.

Твоя вільна душа безтурботно під хмарами
лине —
Як ти марив колись у своїх дивних снах.
Ти від нас відійшов, але нас не покинув:
Ти лишився у слові своєму, твоїх і моїх синах.

*
**

Предивні дороги пливли наді мною —
Осяяні сяйвом...

І знала чуттям я, що всі ці дороги
Стреміли до суті, до справжнього Бога —
Пливли, і пливли, і пливли...

На Божого світу безкраїй палітрі,
Над віттям дерев, на ледь вільному вітрі
Так чітко-пречітко побачила я:
Спокійна душа пропливала Твоя.

* Музику до вірша написав композитор Роман Бородієвич

** Музику до вірша написав композитор О. Залеський

Вірші зі збірок „Вічний проростень" і „У сяйві променів".

СИНАМ

Як знаю: день іде на зміну ночі,
І працю, що освячує людей, —
Я вірю: правди всевидющі очі
Не обійти нікому і ніде.

І як воно б там часом не було —
Я вірити ніколи не покину,
Бо вірю в Вас, і вірю у Людину,
І що добро перемагає зло.

***

Дні за днями йдуть у далечінь.
Чи ж не завжди так було і буде?
Ті ж самі, і трошки інші люди,
З щастя крихтою й безмежністю болінь.

Скільки їх — „не вернеться ніколи“!
За вікном, я бачу, йдуть до школи.
Пам'ятаєш? — Так, як і колись.
Дві берези сонцем пойнялись:

Знову червоніють ясени.
В школу йдуть синів синів сини...
Як минають дні у далечінь.

Андрій ЛЕГІТ

БОРИСОВІ ОЛЕКСАНДРОВУ

(До шестиліття трагічної смерти поета)

Лиця запечалені риси,
Очей оксамитний хітон...
І ти вже шість років, Борисе, —
Звідкіль не вернувся ніхто.

І там тобі, мрійнику, сниться
Небес перлямутрова синь,
Смарагд осяйний Ростовиці
І Ружин, і Київ, й Волинь.

І сестри, і матінка страдна,
І вірна дружина, й сини,
І листя кленове Канади...
Священні, божественні сни!

І слово твоє сумовите
Й веселе дзвенить на землі,
Як в люстрі, у нім пережите:
Прощальне, „кру-кру“ журавлів.

І трелі, і соняшні луни,
Ісход наш і визвольний грім...
Воно голосне, многострунне
І трохи співзвучне з моїм.

Ми й раз у житті не стрічались,
Хоч в нас альма-мати одна,
Нас лучать пориви й печалі,
І київських весен луна.

Стою на калиновім мості,
Як мить пролітіли літа.
Прилину до тебе у гості
Вже скоро. Зустрінемось там.

СВЯТОЧНЕ ПОЗДОРОВЛЕННЯ

З Празником Різдва Христового і Новим Роком Секретаріят Світового Конґресу Вільних Українців і його Президія вітають Український Нарід на Рідних Землях та у вільному світі, ієрархів, духовенство й пасторат Українських Церков, незалежних борців-патріотів в Україні, проводи Українських громадських надбудов, їхні складові Організації й членство —

Радісним привітом —

“ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!“

та сердечним побажанням —

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ!

Президія Секретаріяту СКВУ

R. CHOLKAN & CO. Ltd.

2204 Bloor St. W.
Toronto, Ont. M6S 1N4

INSURANCE FOR: FIRE, AUTO, LIFE

УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ, НА АВТА, ВІД КРАДЕЖІ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до
ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ
Tel.: 763-5666

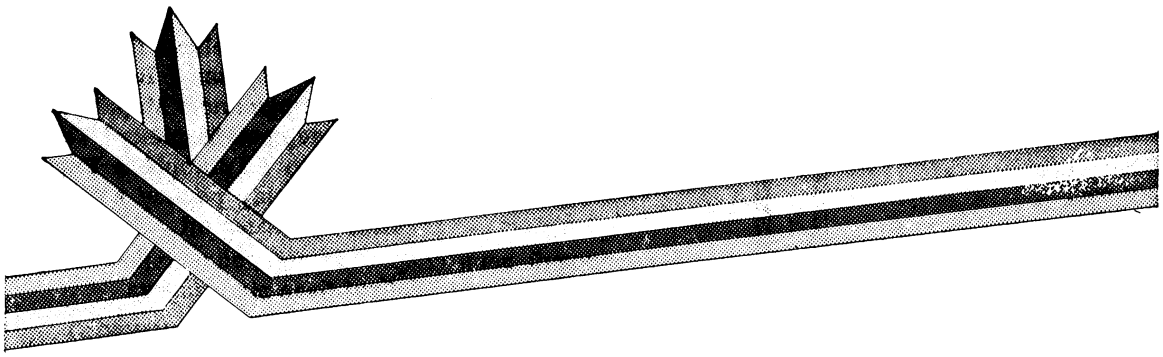

MULTICULTURALISM CANADA

БАГАТОКУЛЬТУРНІСТЬ КАНАДИ

РОБИТЬ КАНАДУ ГАРНИМ МІСЦЕМ ДЛЯ ПРАЦІ І КРАЩИМ МІСЦЕМ ДЛЯ ЖИТТЯ.

Впродовж минулого року канадський уряд зробив певні заходи, щоб забезпечити рівноправність та далі працює над такими ділянками:

РІВНОПРАВНІСТЬ В ПРАЦІ

Канадський уряд зробив заходи, щоб запевнити всіх канадців, не зважаючи на расу або походження, про рівноправний доступ до всіх робіт у федеральному уряді, в урядових корпораціях та інших федеральних установах.

Громадяни меншостей були назначені до федеральних агенств, комісій та рад.

СПРАВЕДЛИВЕ СТАВЛЕННЯ

$4.9 мільйонів від Міністерства Багатокультурности протягом наступних двох років уможливлять зреалізування рекомендацій звіту спеціяльного Парляментарного Комітету „Рівноправність тепер!" щодо культурних та расових відносин.

Багатокультурність Канади також придбала фонди, щоб започаткувати національну програму з наміром покращити відносини між поліцією та етнічними громадами.

КРАЩІ НАГОДИ НА КОМЕРЦІЙНУ ДІЯЛЬНІСТЬ

Державна конференція про Комерційну Діяльність і Багатокультурність приготовляється на 1986 рік, щоб допомогти етнічним властителям фірм з цінними контактами та технічною інформацією. Конференція розгляне різні можливості для власників малих підприємств користати із свого знання різних мов.

ДОСТУП ДО УРЯДУ

Заснування Парляментарного Комітету в справі Багатокультурности запевнить, щоб усі федеральні департаменти віддзеркалювали багаторасову та багатокультурну різноманітність Канади з своїми програмами та у своїй політиці.

ДОСТУП ДО ПРЕСИ

Багатокультурність Канади створила дорадче тіло, яке має за завдання сприяти спільній мові між етнічними громадами та радіевими і телевізійними дикторами, і давати пораду урядові в справі спільних турбот.

Національна програма, яка має сприяти расовій та міжкультурній гармонії вже була започаткована.

Тому, що вже зреалізовані програми які здійснили права культурного вияву, звертаємо нашу увагу на рівноправність в економічних можливостях. Канада тоді буде найкращою країною для праці та життя.

За дальшими інформаціями зверніться до: Multiculturalism Canada, Ottawa, Ontario K1A 0M5.

Minister of State
Multiculturalism
Hon. Otto Jelinek

Le ministre d'État au
Multiculturalisme
L'honorable Otto Jelinek

Валентина РОДАК

СИМПОЗІЮМ З ПИТАНЬ ЗАСОБІВ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ

Одноденний симпозіюм з питань засобів масової інформації недавно відбувся в місті Торонто, провінції Онтаріо. Представники преси, радіо, телебачення, як теж різних культурних установ та організацій міст Торонто, Оттави, Монтреалю, Едмонтону та інших, заповнили залю Інституту св. Володимира в суботу 21-го вересня. Уважно вислухавши ряд цікавих доповідей, звітів і репортажів прочитані англійською мовою професійними особами, слухачі (140 осіб) рясними оплесками виявляли своє задоволення.

Доповідачі: Стефан Андрусяк, Дон Ренні, Кім О'Гейр, Віктор Малярик, Фрейзер Мак Дуґел та інші — досвідчені репортери-журналісти передових англійських часописів та телевізійних передач, урядові дорадники і колишні керівники відділів комунікації. Деякі з них були і є координаторами і членами комісій преси та інформації різних провінційних міністерств з Торонто — Онтаріо, Ріджайни — Саскачевану і Едмонтону — Альберти.

Теми доповідачів були наступні:

— як появляються новини в газетах, по радіо і телебаченню
— підготовка пресових комунікаторів та переведення пресових конференцій
— як поводитися під час інтерв'ю
— як протидіяти негативним репортажам
— зустрічі з українцями — професіоналістами комунікації.

Порушені були також питання про етнічні громади, контакти з ними, про зв'язкових осіб у громадсько-суспільному і політичному українсько-канадському житті та найкращі використання засобів масової інформації для поширення різних справ, особливо української.

Інформативний симпозіюм був добре зорганізований членами українського бюра інформації: Данилом Дзікевичем (координатор симпозіюму), Віктором Маляриком (журналіст популярного торонтського щоденника "Globe and Mail"), професором Юрієм Божиком з Торонтського університету та студентами українського клюбу при цьому ж університеті. Слід згадати що Андрій Вітер, федеральний посол до Парляменту, привітав усіх присутніх.

Вміло вкладена програма з ілюстраціями, у формі брошури, пресові інформації дані при реєстрації, строге, але ввічливе дотримання порядку і часу господарем дня, підкреслювало солідну підготовку. Кожний доповідач мав мікрофон так що кожне слово доходило до слухача чітко і ясно. За обмежений час, але дотримуючись своєї теми, доповідачі, а їх було 10, виразно, часом з доміш-кою гумору, розповідали про доручені їм справи, а на запити давали задовольняючі відповіді. Цю приятельську атмосферу використали присутні слухачі і під час перерв з охотою підходили до дальшої дискусії чи порад з доповідачами. В своїх доповідях, вони наголошували важливість засобів масової інформації і заохочували присутніх до зустрічей з представниками щоб здобути їх довір'я яке виробляється при таких зустрічах. А правдиві, точні, об'єктивні інформації, усні і писемні можуть у великій мірі бути допоміжним засобом. Допоможуть також виступи по радіо і телебаченню, конференції, інтерв'ю, з'їзди, наради, листи до редакторів та телефонічні розмови. При цьому треба старатися бути зрівноваженим і добре підготовленим.

На закінчення симпозіюму відбулося прийняття на якому обмінювалися думками учасники з доповідачами, журналістами та професіоналістами комунікації.

Світлана ЛІЩИНА

ЗАБУТА ЗЕМЛЯ

Неродюча, спалена, мертва земля,
Непривітна, самітня, забута.
Небо без сонця, земля без трави,
Нема океанів ні рік.

Колись тут кипіло життя
Буйне, жваве й галасливе.
Але бомба воднева перемогла
І все життя зникло, пропало.

Чому сталась ця трагедія?
Чому люди згубили контролю?
Не могли хіба вони спинити
Знищення рідного краю?

Чому не думали про дітей,
Що ніколи вони не побачать
Різних чудових країв і людей,
Ні рослин, ні дерев, ні звірят?

В кінці жадоба перемогла
Розум і свідомість.
Обман і підступ взяли верх
І все пішло в забуття.

Все пропало, все зникло,
І мета, і досяги і пляни.
А люди пристрасні, завзяті
Забуті, як і їхня земля.

ТАНЦЮВАЛЬНИЙ АНСАМБЛЬ ОДУМ-У В ТОРОНТО

«ВЕСНЯНКА»

усіх щиро запрошує на забаву

ВЕСЕЛІ ВЕЧЕРНИЦІ

З КОНЦЕРТОВОЮ ПРОГРАМОЮ

в суботу 22 лютого 1986 р. о год 7.00 вечора

83-85 Christie Street — Укр. Культ. Центр

Веселі Вечерниці відбудуться із нагоди зустрічі колишніх і теперішніх танцюристів «Веснянки», управ «Веснянки» та прихильників.

Вступ на забаву з перекускою $15.00 від особи

Оркестра «СОЛОВЕЙ»

Квитки можна набути у West Arka 2282 Bloor St. W., та в членів ансамблю.

По дальші інформації просимо звертатись до спеціяльно створеного Комітету з таких осіб:

Віра Харченко: 622-3185
Наталка Семеген 239-3689
Ліля Корнієнко 920-5533
Ірина Поліщук 654-3766

ЗУСТРІНУТЬСЯ КОЛИШНІ І ТЕПЕРІШНІ ТАНЦЮРИСТИ «ВЕСНЯНКИ»

Ми, як колишні танцюристи «Веснянки» при зустрічах завжди згадуємо ті веселі часи, що ми проводили разом. Цей танцювальний ансамбль служив нам за товариство. Ми мали цікаві пригоди, близькі й далекі прогульки, після чого в нас залишалися прекрасні спогади. Цей ансамбль, під мистецьким керівництвом Миколи Балдецького та цілої його родини, завжди був гордістю ОДУМ-у. Своїми виступами у багатьох містах Америки й Канади, та в Європі «Веснянка» високо несла прапор української культури.

Ми вважали, що й інші колишні члени ансамблю мали б бажання зустрітися та пригадати наше спільне минуле. Із такою думкою ми звернулися до пана Балдецького. Він нам відповів своєю щирою усмішкою та словами, які він часто любить повторяти: „Я вам у всьому допоможу". Через якийсь час він запросив нас до себе обговорити деталі.

Зібралися ми в гостинній хаті панства Балдецьких. Всі ми разом танцювали у «Веснянці», разом ходили до української школи, до церкви, на зайняття юного ОДУМ-у. Ми були найближчими товаришками. Але під час останніх декількох років, через різні причини, ми перестали танцювати, закінчили курси українознавства, залишили організоване життя ОДУМ-у і вирушили своїми власними стежками: одна здобувала вищу освіту, інша розпочинала свою кар'єру, а та вийшла заміж, а ще інші мандрували по світі. Згодом втратили ми зв'язок між собою, майже припинилося приятелювання. Але тепер сидячи в панства Балдецьких, переглядаючи незліченні альбоми знімок з ансамблю, все знову вернулося, так, ніби час стояв на місці, ми не змінилися, а були ті самі близькі товаришки, що бачилися майже кожного дня, годинами говорили по телефоні. Хоч ми й змінилися фізично

й інтелектуально за ці роки, але наше минуле залишилося без змін і завжди буде нас єднати.

Декілька тижнів пізніше ми знову зібралися у панства Балдецьких. Цього разу серед присутніх було більше теперішніх танцюристів, музикантів і батьків. Виглядає, що їм сподобалася наша думка. Обговорили деталі. Всі з ентузіязмом пропонували свої ідеї та завваги. На тих переговорах вирішили влаштувати забаву з нагоди зустрічі (Reunion) колишніх і теперішніх членів одумівського танцювального ансамблю «Веснянка».

Великою частиною нашого минулого, як також сотень інших молодих українок і українців якраз і був танцювальний ансамбль «Веснянка». Варто зазначити, що після засідання в родини Балдецьких, цей гурт товаришок хоч і не говорить годинами на телефоні, проте він тримає відносно ближчий зв'язок.

Ми уважаємо, що ця зустріч-Reunion буде дуже веселою та цікавою.

Запрошуємо всіх!

Учасниця в кімнаті число 20

ПОВІДОМЛЕННЯ У СПРАВІ ЛІТЕРАТУРНОГО КОНКУРСУ «МОЛОДОЇ УКРАЇНИ» за 1984 РІК

Журі рекомендує дати грошеві нагороди молодим авторам, що виявили зацікавлення літературою і бажають подавати до журналу «Молода Україна» матеріяли у формі оповідань, поезії, нарисів, репортажів, тощо. Нагороди, що мають на меті підтримувати зацікавлення молоді літературною працею, призначаються таким особам:

Віктору Мішалову — 130 дол. за нарис "Мої спогади про Г. Т. Китастого."

Наталці Сандул — 90 дол. за серію нарисів „Молодечі сили".

Олександру Ємець — 60 дол. за допис „Що робити щоб молодь не поповняла самогубство?"

Світлані Ліщині — 60 дол. за вірш „Забута земля".

Наталі Денесюк — 60 дол. за допис „Моє перше літо на одумівському таборі".

Журі запрошує учасників конкурсу та українську молодь брати жвавішу участь у літературних конкурсах «Молодої України». Дуже побажано, щоб батьки заохочували своїх дітей — молодих авторів — частіше присилати свої дописи до журналу.

Журі: *Світлана Кузьменко,*
Ала Гавриш,
Микола Гавриш

Seasons Greetings from

The Honorable Otto Jelinek
Minister of State for Multiculturalism

It is a pleasure to wish happy holidays for everyone in this special season of rejoicing.

This is a time when human nature appears at its best: when families celebrate together, and we renew old friendships . . . when we count our many blessings and, in doing so, try to share our bounty with those less fortunate.

Special thanks and best wishes to everyone working with us to advance multiculturalism. Through multiculturalism we are all encouraged to maintain our heritage culture and to help ensure that everyone, regardless of origin, has an equal opportunity in our great country.

For all Canadians, I wish a festive season of peace, joy and happiness.

Yours sincerely,

Otto Jelinek

РІЗДВЯНЕ ПОЗДОРОВЛЕННЯ

З нагоди Різдва Христового і Нового 1986-го Року Дирекція Корпорації Оселі «Україна», Лондон, Онтаріо, Канада, бажає всім своїм членам, їхнім родинам, членам ОДУМ-у та ТОП-у в Канаді і США кріпкого здоров'я та щасливого Нового Року.

Микола Співак — голова
Іван Данильченко — 1-ший заст. і менежер
Іван Вінничук — 2-гий заст. голови
Іван Ноженко — секретар
Д-р Юрій Лисик — англомовний секретар
Павло Лисик — фінансовий секретар
Григорій Яремченко — касир
Василь Бенько — господар
Василь Литовський — член
Василь Тимошенко — представник коша ОДУМ-у Канади
Іван Петруша — представник ТОП-у США

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Віктор Педенко — голова
Іван Шевченко — член
Микола Притула — член

Johnny LOMBARDI

The 15th ANNIVERSARY of the RADIO PROGRAM ODUM "MOLODA UKRAINA"

Одумівська радіопрограма „Молода Україна" розпочала своє 15-ліття на радіопрограмі CHIN. З цього приводу, керівник і президент радіостанції, Джоні Ломбарді, виступив 26-го вересня на радіопрограмі з словом привіту.

Перша одумівська програма була 18-го вересня 1971 р.

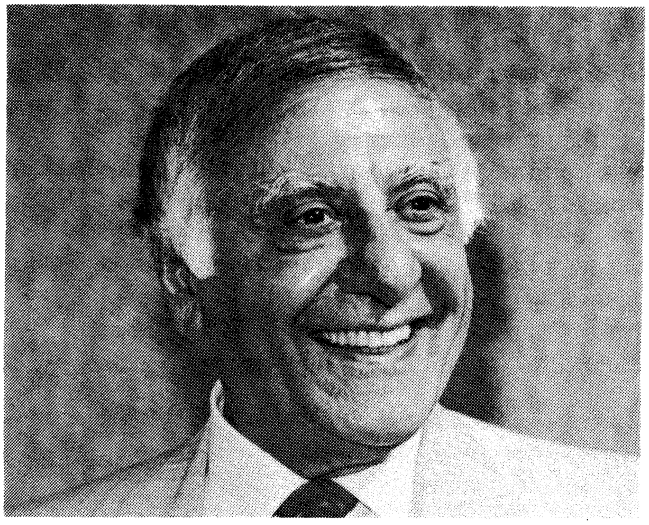

Johnny Lombardi,
President of CHIN Radio and Television

Добрий вечір, дорогі приятелі!

My name is Johnny Lombardi, President of CHIN radio and television.

It is an honour and a pleasure for me to come to the CHIN radio microphone on this evening to speak to you.

It is my wish to congratulate those people who have done a tremendous job in bringing to you the Ukrainian youth program, ODUM "Moloda Ukraina". This program is celebrating it's fifteenth anniversary here at CHIN radio, a weekly broadcast of social, cultural and community interests which is brought to you by the dedicated team of Peter Rodak and his good wife Walentina, and supported, in turn, by Leonid Lishchyna, Vera Charchenko, as well as four additional announcers who very capably and dependably give of their time and their help in making this program the success that it is.

In looking back along these fifteen years, I must also pay tribute to the late Ivan John Mendeluk who, from this program's very beginnings, gave it life. After the first years, Peter took over and continued to develop and to nurture the ODUM program which is now so deeply appreciated by the Ukrainian community.

I wish also, at this time, to pay tribute to the sponsors and to our loyal listeners who, with their financial and moral support, have helped to keep this very special program alive. Without their help this program could never be, and may I say that we recognize this and we appreciate this from the bottom of our hearts.

The Ukrainian people are warm people. Community life is very important to them. In Toronto there are well over 80 organizations which provide leadership in dance, drama, sports, religion, handicrafts and historical studies. The Ukrainian people, in their deep sense of pride in heritage, participate in all areas of Canadian life — professional, industrial, commercial, academic, business, artistic, research, media and government. They are a proud people and rightly so.

I have been made aware that when Ukrainian Canadians were celebrating 75 years of settlement in Canada, the son of one of the two first Ukrainians to register as immigrants in 1891 was their spokesman. He said... "I see the new generation and their achievements in this our new land. In the cities and towns of Canada, in the mines and factories, in the schools, in the offices, hospitals, in the fields of golden grain that feed the world, I see the hands and faces of our people. In them I see the first and second and third generations and among them I see the handsome face of my father."

I, Johnny Lombardi, was very moved and very touched when I learned this. Can we not, the all of us, see the beloved faces of our dear fathers and our dear mothers who have passed down to us the very foundation which sustains us and which give us hope and always the promise of a better life for our children, our grandchildren.

The Ukrainian youth program ODUM provides the all of you with this link ... a link between the old and the new ... and I congratulate Peter, Walentina and the ODUM team on this, their 15th anniversary, for their dedication to this purpose.

Ми є горді з вас — they tell me means we are proud of you in the Ukrainian language and indeed the family of CHIN as well as its President are proud of you. To Peter, to Walentina, to Leonid, to Vera, and to the other members of the team ... we wish you good health and long life in order that you may continue on with the work you are doing for your people on CHIN, which is in itself, responsible for producing and broadcasting the various programs to which you listen ... a total of 32 languages ... and I, as its President, take great pride in being able to do this for you.

Radio CHIN
Toronto, Ont. Sept. 26, 1985

Віра ХАРЧЕНКО

ЙОГО ПІСНЮ МИ ЧУЄМО В СНАХ

Вступне слово В. Харченко — голови Орг. Комітету Одумівської Зустрічі 1984 р., — на бенкеті в Торонто.

Віра Харченко — голова зустрічі ОДУМ-у США й Канади в 1984 р.

В імені комітету Зустрічі, яку ми цього року присвятили Володимирові Івасюкові — щиро вітаю Вас усіх на одумівському бенкеті. Рік тому, коли було вирішено, що Зустріч 1984-го року відбудеться в Торонто, почалася довга й тяжка підготовка. Час пролетів, і ось, знов сидить наша одумівська родина разом.

Наш комітет складається із молодих, працьовитих людей, яі взяли на себе велику відповідальність. Ми намагалися виконувати свої обов'язки якнайкраще. Недотягнення були, але це нас не спиняло. Ми вважаємо, що одумівська Зустріч є унікальна і потрібна подія в одумівському житті. Ми виросли в організації ОДУМ і тримаємо її близько в наших серцях.

Наша організація, яка вже існує 34-ри роки, дає нам нагоду познайомитися із українцями із поза наших міст та країн. Також дає нам нагоду познайомитися із нашою дорогою Україною. Як члени організації ОДУМ — нашим обов'язком є пізнати українську культуру та зрозуміти й відчути переживання й болі Українського Народу. На наше щастя в Канаді й Америці ми не зазнали тих страждань, що переживає українська молодь на рідних землях, але той факт, що ми знаємо про тяжкі поневіряння кращих синів і дочок українського народу — робить нас більш свідомими і кращими громадянами країн нашого поселення.

Ми не випадково присвятили нашу зустріч Володимирові Івасюкові — бо він для нас є прикладом українського новітнього героя, мученика і композитора. Його пісню ми чуємо в наших снах. Ми бачимо діброви зелені. Забуті стежки приходять до нас. Та треба нести квітку надії, бо давно вже **його** пісня увійшла в наші мрії. Він розбудив українську молодь та подарував **їй надію,** мрію на **краще майбутнє.**

Одумівський дівочий хор „Троянда" під час виступу на Ювілейнім Вечорі з нагоди 35-ліття журнала „Молода Україна". Керівник – Таня Дрозд.

Торонто, Канада, 23 листопада 1985 р.

Фото Ів. Корця.

Раїса ЛІЩИНА

ПОДОРОЖ ПО СХІДНІМ І ЦЕНТРАЛЬНІМ ОНТАРІО

Етнічні редактори і журналісти перед відпливом по річці Св. Лаврентія до „Тисячі островів."

Травень, 1985 р.

Цього року 67 журналістів, репрезентуючи 20 етнічних груп, об'їхали і оглянули декотрі цікаві туристичні атракції в Онтаріо. Подорож була спонзорована Міністерством Туризму Провінції Онтаріо.

Виїхали з Торонта від Квінс Парк (Парламент Онтаріо) 20-го травня вранці автобусом. Після трьохгодинної їзди приїхали на передмістя Кінґстону до фортеці „Олд Форт Генрі", що була збудована в 1832-1834 роках. Фортеця відчинена для глядачів щоденно від середини травня до середини жовтня. Тут молоді хлопці спеціяльно треновані, зодягнені в гарні однострої Британської Мілітарії, марширують під звуки власної музики, вистрілюють з мушкетів і гармат. Можна обійти та оглянути всю фортецю. Цей клаптик канадської історії, особливо є цікавий для дітей і молоді.

Пообідали і перепочили в Кінґстоні, в „Раєр Галл" ресторані, потім поїхали далі на схід до міста Ґенанокве розташоване над річкою Святого Лаврентія (Ст. Лоренс). Всівшись на корабель, попливли по мальовничій річці, оглядаючи частину з „Тисячі Островів" в цій околиці. Це одна з найбільш приємних і заспокоюючих подорожей. Острови є різної величини, а на них цікаві й гарні будівлі. Незабутнє враження! Кожен турист мусить тут побути, особливо в гарний соняшний день. Індіяни називали ці острови „Город Великого Духа".

Вечеряли в „Аппер Канада Вилледж", де нас привітала симпатична Дарлін Лясел. Заночували першу ніч в містечку Моррисбурґ в модерній і вигідній гостинниці „Педдіс Інн".

На другий день (вівторок), після сніданку повернулися до „Аппер Канада Виллидж", це село поставлене з будинків перевезених і відновлених тоді як, при розбудові „Сейнт Лоренс Сівей", було затоплено біля 12 невеликих сіл розташованих поблизу цієї ріки. Ці села були побудовані лоялістами приблизно 200 років тому. Тут можна побачити млин збудований на початку 1820 року, одинокий того типу в північній Америці. Він меле збіжжя ще й тепер, гонений водою й парою. Одна пані декілька років тому приїхала з України сказала, що там ще й тепер по менших селах такі млини вживаються, та що вони ще більш примітивні ніж цей музейний млин в нас в Канаді.

В цьому селі є 40 будинків що включають церкву, школу, крамницю, готель і житлові хати. Також є пекарня де два рази на день випікають смачний, запашний хліб у величезних печах. Цей хліб відвідувачі можуть купувати і споживати на місці ще теплий, або взяти додому. Так само можна купити сир вироблений тут же в селі. Можна побачити тут ще багато інших цікавих речей і прокататися на гарбі або човні тягнені кіньми. Так само

можна пообідати смачно в малій гостинниці (готелі) збудованій десь 150 років тому.

По обіді ми поїхали в Оттаву, столицю Канади. Там сіли на вакаційний кораблик і плавали по річці Оттава, півтори години оглядаючи краєвид. Вечеряли в ресторані Саутвейл Дайнінґ Лаундж, котрий приготовляє карібські страви. Ночували в Ембасі Вест Мотор Готелі.

В середу, після сніданку, вирушили автобусом оглядати столицю Канади. Тут дійсно є багато цікавого. Саме місто не є дуже велике порівнюючи з іншими великими містами Канади, але мальовниче. Особливо весною в травні, коли цвітуть біля 4,000,000 тюльпанів по парках і приватних травниках. Тоді місто просто горить в кольорах.

Однією з передових атракцій є парляментарні будинки біля котрих красуються в червоних одностроях „Маунтед Поліс". Тут є музеї, ґалерії, чудовий театер, експериментальна 1,200 акрова ферма, амбасади та резиденції багатьох дипломатів різних країн, а також резиденція нашого Прем'єр Міністра, Лейтенант Губернатора і Лідера Лояльної Опозиції. Все це можна оглядати і потрібно декілька днів, а то й тиждень. Ми мали лише декілька годин на оглядини, тому провідник з подорожної агенції Триліюм Турс все розповідав і показував нам з вікна автобуса.

Після обіду від'їхали до озера Стоні Лейк. Подорож з мальовничими краєвидами тривала чотири години по Транс Канада Шосе №7 на південь, потім по меншій шосе №40. Зупинилися у чудово розташованій над самим озером гостинниці Ірвин Інн. Це дійсно гарне місце для проведення своїх літніх вакацій. Кімнати в великім головнім будинку і окремі будинки-котеджі для подруж чи родин з усіма вигодами, пляж і різного роду спорти і розваги на воді і суші.

Розташувавшись по кімнатах, поїхали знову автобусом у Петроґлифс Парк, де була приготована вечеря Міністерством Природніх Ресурсів під величезним шатром. Їли смачне м'ясо спечене на вогні, печену картоплю, салату з усіма приправами. Наситившись пішли оглянути петроґлифи — це викарбувані на білому камені різного роду зображення Алґонкінськими Індіянами між 500 і 1000 років тому. Ця природня мистецька ґалерея тепер є обведена шкляними стінами і покрита дахом Міністерством Природніх Багатств, щоб охоронити ці малюнки від дощу, морозу, спеки та від вандалізму. Туристи можуть відвідувати цю натуральну ґалерею ціле літо. Це дійсно є щось відмінне і цікаве побачити серед великого лісу і природи.

Як тільки сіли всі на місця і автобус рушив щоб від'їхати назад до Ірвин Інн, щось заскреготало і затріщало. Автобус зупинивсь, щось його тримало. Дорога була вузька, надворі темно, височезні дерева затуляли сяйво місяця. Всі висіли з автобуса й почали оглядати що нас не пускає. Височезна ялина вперлася в бік автобуса і він не міг рушити ні взад ні вперед. Оглядали, радилися, нарешті наші провідники і господарі вирішили що іншого виходу немає як спиляти дерево. Десь після години часу ми знову посідали в автобус і цей раз вже без пригод приїхали на нічліг.

В четвер, після двохгодинної їзди, ми приїхали в околицю Галибертон де нас гостили в гостин-

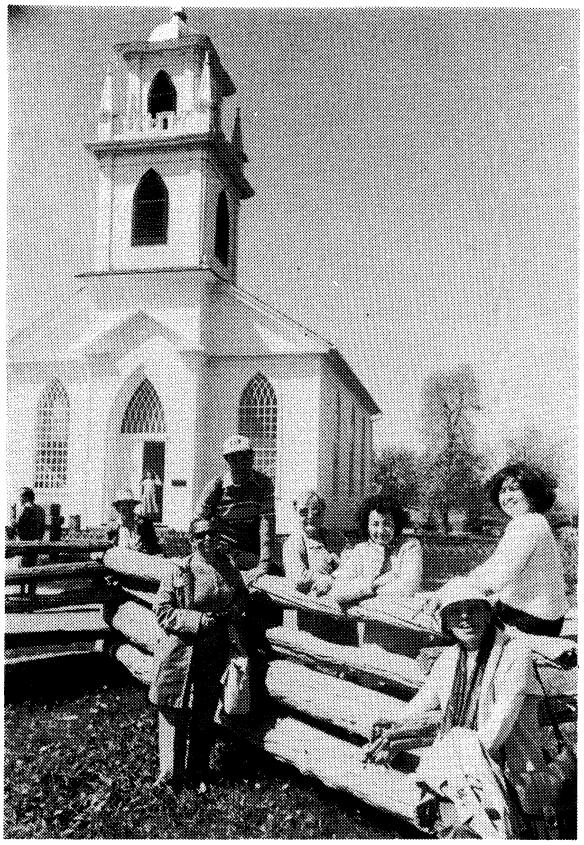

Перед церквою в піонерському селі „Аппер Канада Вилледж"

Після прогулянки по озері „Мускока"

На горі у „Скайлайн Парк“ поблизу містечка Галибертон

ниці Пайн Стоун Інн і Клюбі Кантрі Клаб. Це люксусове вакаційне місце відкрите круглий рік, розташоване на захід від містечка Галибертон між двома озерами. Обідали в гарному ресторані Виґ-А-Моґ Інн над озером Кашаґавиґамаґ. Тут є різного роду приміщення і розваги для самітніх і родин щоб приємно провести свої вакації.

Після зупинились у Скайлайн Парк на високій горі, де розгорнулась прекрасна панорама на декілька миль вперед. Чудове місце на фотографії. Мусить бути надзвичайне восени, в калейдоскопі багатих кольорів. Надвечір приїхали і зареєструвалися в гостинниці Гидден Валлей Резорт, біля міста Гантсвил. Це люксусове курортне місце над озером, з усіми вигодами для самітніх, новоодружених і родин з дітьми. Тут є басейн, гарячі парові ванни (сауна), різного роду спорти вліті і на лижвах взимку. Хотілося тут залишитися хоч на пару тижнів та добре відпочити і розважатись. Зустрів і привітав нас в готелі пан Вин Бествик від відділу Туризму в Гантсвил, а потім разом з нами поїхав автобусом вечеряти в Німецько-Канадському Клюбі що знаходиться поблизу. Гостили смачними типічно німецькими стравами.

В цих околицях східнього і північного Онтаріо є багато озер і рік. Є також багато готелів, мотелів, дач і приватних хат до винайму, і кожний бажаючий може щось знайти для своїх літніх вакацій, від люксусових вигод до дуже поміркованих цін для себе чи родини.

П'ятниця, наш останній день подорожі, почався гарним соняшним днем. Через годину ми приїхали до міста Брейсбридж, де сіли на корабель „Лейді Мускока“ і попливли по річці Мускока, а потім по озері Лейк Мускока. Над берегом багато гарних, різноманітних хат, котеджів і дач, скрізь гарно зелено і затишно, ідеальне місце провести літо чи мешкати постійно.

Після півтори години плавби, причалили в місті Ґрейвенгирст, де й зупинились на останній спільний обід, в гарному невеликому ресторані „Аскона Плейс“. Цей ресторан знаний добре в цій околиці і навіть в Торонті через свої вишукані страви. Пообідавши наша група подякувала та обдарувала скромними дарунками наших провідників від Міністерства Туризму — Колин Мекдоналд, Ненсі Беррі, поліцейського Кирк Дупре, фотографа Брус Рід, та водія автобуса Реджиналд Доломаунт.

По обіді поїхали до Брейсбридж оглянути „Сентас Вилледж“, це казково-розвагове місце для дітей, але і дорослим цікаво побачити. Тут є хата пана і пані Сента Клауз із їхніми помічниками, мініятурний потяг, човни, каруселі, різні ігри, живі коники і кози і багато іншого щоб розважати та забавити дітей. Місце розташоване на 45-тій паралелі, посередині між північним полюсом і екватором. Відкрите денно від середини червня до початку вересня. Це була наша остання зупинка перед тим як ще раз всівши в автобус рушили додому в Торонто.

Дуже дякую Міністерству Туризму за цікаву подорож і за змогу побачити місця в нашому прекрасному Онтаріо котрі самотужки майже ніхто з нас не зміг би знайти. Дякую Колин Мекдоналд і Ненсі Беррі за терпеливість і опіку, вони обоє чудові провідники.

ЖЕРТВОДАВЦІ НА РАДІОПРОГРАМУ «МОЛОДА УКРАЇНА» в ТОРОНТО

(за липень-листопад 1985 р.)

Галина Тимошенко **$10.00**
(з нагоди 25-літнього подружнього життя дітей Володимира і Люсі

Марта Савченко **$20.00**

Олекса і Марія Добринь (Вітбі) **$20.00**

Олександер і Проня Тимошенки **$20.00**
(у пам'ять Дусі Сидоренко)

Філія ОДУМ в Торонто **$20.00**

Іван Дубилко **$25.00**

Іван Даценко **$25.00**
(у 2-у річницю упокоїння дружини, св. п. Анастасії)

Анатолій Омельченко **$30.00**
(у 8-у річницю упокоїння дружини, св. п. Анастасії)

Юліян і Людмила Сумик з донею Наталкою **$50.00**
(у першу болючу річницю смерти дорогого сина і брата, св. п. Євгена-Андрія)

Горпина і Андрій Білорибка **$10.00**

от. Григорій Планіда (Ґримсбі) **$50.00**

Микола і Ніна Сотник **$20.00**
(у пам'ять Ольги Неліпи)

Замість квітів на свіжу могилу св. п. Петра Неліпи:

Марія Квас **$10.00**

Катерина Щербань **$25.00**

Олена і Юрій Лисики (Ошава) **$25.00**

Марія і Григорій Романенко **$50.00**

*
**

Катерина Мусій **$60.00**
...прошу читати вірші В. Симоненка або вірші інших сучасних поетів.

Михайло Кухарчук **$100.00**
...програми Ваші мені дуже подобаються

Стефан Тимофій **$120.00**
...найкраща з усіх українських програм!

"УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ"

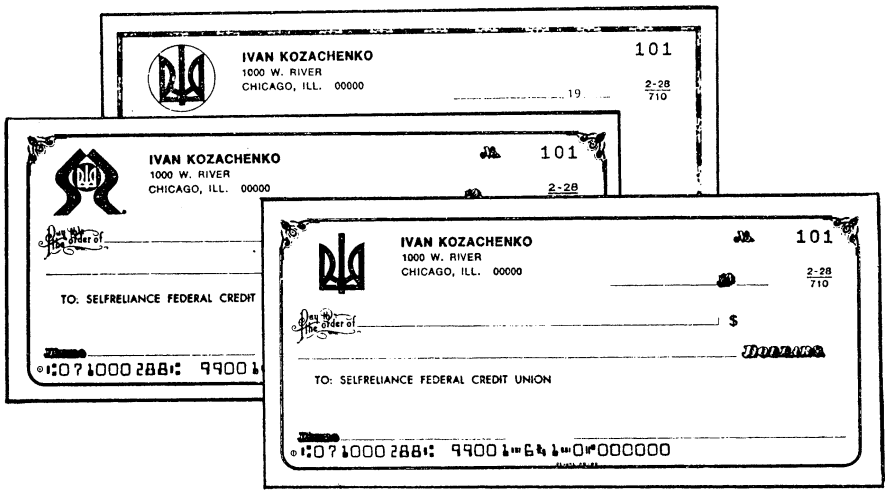

"САМОПОМІЧ"

2351 W. Chicago Ave. Chicago, Ill. 60622 Tel.: (312) 489-0520

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ (ДРЕФТИ) та інші чеки МОЖНА ДІСТАТИ В УКРАЇНСЬКИХ КРЕДИТОВИХ КООПЕРАТИВАХ.

КООПЕРАТИВНІ ЧЕКОВІ КОНТА Є КРАЩІ ЯК ЗВИЧАЙНІ ЧЕКИ.

- **Трансакції є безкоштовні**
- **Не вимагаємо мінімального сальда на конті.**
- **Перших 150 дрефтів даром, при відкритті нового дрефт конта**
- **Заробляють дивіденду**
- **Дрефти мають копії**

О. ПОЛЬ — ДОСЛІДНИК КОЗАЧЧИНИ

Як знаємо, дуже популярним дослідником козаччини був Дмитро Яворницький, який до 1940 року — тридцять років — очолював Катеринославський, краєзнавчий історико-археологічний музей. Про його працю і вклад в Дніпропетровський музей, як ним, так і деякими авторами написано вже чимало.

Але, мабуть, не всім відомо, що першопроходцем і попередником Д. Яворницького була вельми патріотична людина О. Поль. Десь коло півтора століття тому, в збідніліій поміщицькій сім'ї села Малоолександрівки, Верходніпровського повіту Катеринославської губернії Миколи Поля народився син, якого назвали Олександром. Юнак видавався дуже здібним. У Катеринославі в той час навіть ще не було де одержати освіту. Тому Олександра послали вчитись до Полтави.

Закінчивши там гімназію з високим відзначенням, О. Поль вступив до популярного в ті роки Дерптського університету, що його закінчив у 1854 р., і повернувся назавжди на батьківщину з глибоким знанням.

Ще з юнацтва захопившись звитяжницькою історією козаччини, він, по закінченню освіти вирушив у мандрівку по козацько-січових місцях Катеринославщини. Його вабило славне минуле краю.

З розкопок могил, зі знайденого у населення та із знайдених останків козаків-січовиків, він створив багату історичну музейну колекцію, доступ до якої за його життя був вільний для кожного, хто любив і цінував минуле рідного краю.

В колекції Олександра Поля налічувались до шести тисяч експонатів, серед яких найбільше речей було січового походження: шаблі, самопали, пістолі, списи, одяг люльки, взуття, шапки та багато іншої всячини. Крім того серед експонатів було багато зброї, захопленої козаками в турків і татар: ятагани, луки, шаблі, візантійські вироби, різні золоті і срібні монети тощо. Багато козацьких і трофейних речей були оздоблені золотом, сріблом і коштовним камінням. Усе це було у власній колекції О. Поля, а поряд з цими коштовностями невсипущий дослідник дедалі біднішав.

Терплячи великі нестатки Олександер Поль запропонував колекцію продати одному з музеїв у Росії, але того вже хворий дослідник не встиг зробити. Тим часом його колекція стала всесвітньовідомою. Незадовго до смерти англійський королівський музей в Лондоні хотів купити її у Поля. Але дослідник-патріот не погодився продати рідне чужинцям. У червні (26) 1890 року на 58 році свого життя Олександер Поль помер у великих нестатках, залишивши своїй дружині заповіт на усю свою колекцію.

Дружина Поля в 1900 році передала на тимчасове зберігання частину експонатів у Дніпропетровський краєзнавчий музей, який після того і почав називатися "Катеринославський історико-археологічний музей О. Поля". Згодом дружина передала всю колекцію до музею...

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1

LONDON, ONTARIO

(PRE-MIX CONCRETE)

ЗБОРИ КОША С. В. ОДУМ-У КАНАДИ

Дорогі Друзі ОДУМ-івці!

Засідання Головної Ради Коша Старших Виховників ОДУМ-у Канади відбуваються в останній четвер кожного місяця, в одумівській домівці при 404 Бетирст вул., в Торонто, о 7:30 год. вечора.

Присутність нижчеподаних членів управи Коша є обов'язкова.

Голова — Василь Тимошенко
1-ий заступник — Віктор Ліщина
2-ий заступник — Таня Гладьо
Секретар — Віра Харченко
Фінансовий референт — Ірина Степова
Референт таборів — Павло Лисик
Референт зв'язків — Наталка Сандул
Референт спорту — Юрій Павлюк
Культурно-освітний реф.
Вільний член — Ігор Лисик
Контрольна комісія — Віктор Педенко

В найближчих місяцях збори будуть:

26-го грудня, 30-го січня

Всіх зацікавлених ласкаво запрошуємо.

Г. Р. С. В. ОДУМ-у Канади

Наталя ДЕНЕСЮК

МОЄ ПЕРШЕ ЛІТО НА ОДУМІВСЬКОМУ ВІДПОЧИНКОВОМУ ТАБОРІ

Багато з вас вже мали нагоду бути перший раз на літньому таборі. Для мене це сталося минулого літа і вірте мені, що я боялася! Моя молодша сестра Таня була там зі мною. Перший день був для мене найстрашніший, але мені взяло приблизно три дні, щоб я призвичаїлася до таборового життя.

Коли ми приїхали, ми занесли наші речі до бараку і трохи розпакувалися, потім пішли шукати знайомі обличчя. Ми запізнали дев'ять учасників табору, п'ять хлопців, двох заступників, одного виховника, та одну дівчину, що на щастя була в моїй групі і вона пояснила мені про табір, та що я мушу робити.

Такий був розклад регулярного дня (я кажу „регулярного" бо, як я поясню пізніше, декілька днів були незвичайні): 7:45 вставання, 8:00 руханка, 8:15 вмивання, 9:00 збірка, 9:15 сніданок, 10:00 інспекція, 10:30 до 12:15 перше і друге заняття, 12:15 обід, 1:00 відпочинок („мертва година"), 2:00 до 4:45 третє, четверте та п'яте заняття, (плавання, їзда човнами, різні спортові змагання, ручні роботи і т. д.) 4:45 вільний час, 6:00 вечеря — хочу підкреслити що була дуже смачна, 7:00 шосте заняття, 8:00 збірка, 8:15 сьоме заняття, (що переважно був спів), 9:00 підвечірок, 9:30 нічна тиша для молодших, 10:00 вмивання, 10:15 нічна тиша, 10:30 нарада виховників з командою.

На третій день табору, ми мали нашу першу забаву, щоб більше запізнати один одного. Я дуже боялась бо не знала що другі думали про мене. А два дні пізніше виховники зорганізували спеціяльну гру. Всім сподобалось, бо гра була дуже смішна, радісна і всі брали участь. На наступний день, ми мали забаву — маскарад. Я вибрала брата моєї виховниці. Цілий гурток старших хлопців, окрім одного, вбралися як мотоциклісти. Мій партнер був лідером, або як він сам себе назвав „королем". Коли я танцювала з ним, він спитав мене чи я привезла з собою синій жекет до табору, і як що я привезла, щоб носила його під час обіду наступного дня.

На другий тиждень ми всі їздили до Східнього парку. Там грали в міні ґольф і мені дуже сподобалось. Я перший раз пробувала їздити на міні авті. Зі страху я з'їхала на траву, і там сиділа аж поки хлопець, що там працював прибіг і поміг мені виїхати на дорогу.

Так, як всі добрі речі доходять до кінця, цей табір теж мав кінчатися. Два дні перед останнім днем, був бенкет, на який хлопці запрошували дівчат і купували їм корсажі. Це була забава, тільки що ми мусіли вечеряти з нашими партнерами, а виховники подавали їжу. Мені дуже подобалось. Бенкет і забава були надзвичайно цікаві.

Останній день табору був дуже, дуже сумний. Коли я пакувалася, приятельки заходили до бараку і обнімали мене з сльозами на очах, ті що два тижні тому були зовсім незнайомі.

Хоч є багато більше речей про табір, про що я могла б розповісти, я тільки хочу сказати, що я маю надію, щоб ваше перше літо на таборі, було або буде, таким незабутнім як було моє.

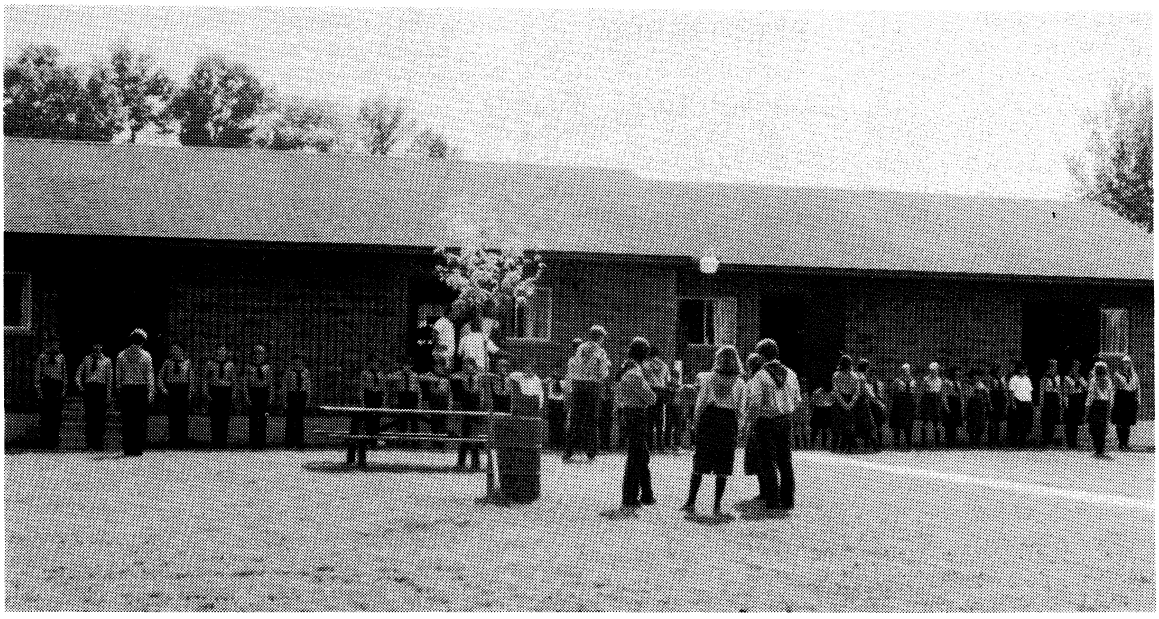

Перед інспекцією на виховно-відпочинковому таборі ОДУМ-у

Оселя „Україна"

Літо, 1985 р.

Фото Вас. Тимошенка

Надя (Свистун)
і Володимир Верещак
Торонто, 15 червня, 1985 р.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

В суботу 15 червня 1985 року відбулося вінчання Наді Свистун з Володимиром Верещаком, в православній катедрі св. Володимира в Торонті. Таїнство шлюбу довершив прот. П. Бублик, хор співав, під диригентурою п-ні В. Родак. Ікони в церкві держали: мама хрещена Наді, п-ні Міла Коцупер та хрещена Володі, п-ні Клара Баб'як.

Надя закінчила українську школу при катедрі св. Володимира, належала до ОДУМ-у, танцювала в танцювальній групі «Веснянка», закінчила Сентеніял Коледж отримавши диплом (Legal Assistant).

Володимир закінчив українську школу при церкві св. Йосафата на Франклін, закінчив середню школу і пізніше закінчив школу по механіці і працює як механік в фірмі Мерсідес.

Після вінчання, гості переїхали до залі, де батьки молодої та молодого, вітали гостей з Америки та Канади. Коли гості вже посідали за столи, господар весілля Орест Коцупер познайомив гостей з родиною молодих, дружками та дружбами: старшою дружкою була Галя Тимошенко, дружки – Ліда Демчишин, Наталка Коцупер, Джорджіна Вінзор, Олександра Міcько. Старшим дружбою був брат молодого Олег Верещак. Дружби – Володимир Мочак, Чарлі Рокенбах, Роберт Філіпінський та Петро Бойчук. Дівчинка-квіточка – племінниця молодої Роян Людвиченко, вінчальні перстені ніс, племінник Симон Людвиченко. Свашками були Гейзел Балдецька (хрищена мама Наді) та Клара Баб'як. Старости були: кум М. Балдецький та Степан Баб'як. Батьки молодої пари, привітали молодих хлібом та сіллю і побажали молодій парі всього найкращого в майбутньому родинному житті.

Перед вечерею прот. П. Бублик проказав молитву та поблагословив страви, а господар запропонував тост в честь молодих. Після тосту проспівали многая літа.

Після вечері батько молодої говорив до молодих, та дякував гостям, що прибули на родинне свято зблизька і здалека. Говорив також батько молодого до молодої пари та дякував гостям та рідні. Брат молодого Олег розказав автобіографію молодого та як вони разом виростали.

Молодий теж мав слово, подякував батькам за таке гарне весілля від себе і від своєї дружини, та гостям за участь в родинному святі.

Господар розказав за молоду Надію, а Микола Балдецький вручив подарок Наді від танцювальної групи та побажав молодим успіху в майбутньому родинному житті.

На другий день були поправини, зібралася рідня, куми, свати та ближчі знайомі де вітали та поздоровляли батьків та бажали многих літ.

М. Б.

„МИ ЙДЕМО, МИ ЙДЕМО..." – НА ЗАСЛУЖЕНИЙ ВІДПОЧИНОК

„У братньому крузі, зібралися друзі..." – так і в нас. У братньому Топівсько-Одумівському крузі 3.X.85 р. зібралися друзі, куми, свати, знайомі і виявили своєму довголітньому членові ТОП-у п-ові Гаврилюкові Миколі свою пошану з нагоди його відходу у відставку від праці на заслужений відпочинок.

Після довголітньої праці в компанії автомобілів GMC, що є в місті Ст. Кетеринс, Онт., Микола вирішив відпочити. А друзі, як друзі. Рознюхали це діло і вирішили в честь його і його дружини Клави зробити несподіванку.

Заманили їх в "Suker Shack", що на Бантінґ вулиці в м. Ст. Кетеринс, Онт. власність п-а і п-ні Миколи

Микола і Клавдія Гаврилюк
Ст. Кетеринс, Онт.
3 жовтня, 1985 р.

Метулинських та й накрили їх там, як то кажуть, мокрим рядном. Не встигли вони відкрити двері приміщення, як їм на зустріч гримнуло грімке: „Несподіванка, несподіванка!" А коли включили світло, та на стіні ще й побачили відповідний до події напис. Аж тоді вони зрозуміли в чім справа.

Тут їх, при вході, привітали їхні діти, свати, куми, господарі прийняття, друзі, знайомі. Вітали і всі бажали всього найкращого на новому етапі „молодечого" життя. А розсівшись за столами з доброю випивкою і закускою, проспівали їм ще й „Многая літа".

Було гамірно і весело від розмов, співів, жартів; хто чим і як міг розвеселяв своїх ближчих сусідів по столу. Особливо сміялись, як М. Метулинський вручив п-ові Гаврилюкові (щоб не нудився без діла) велику козацьку вудку, навіть з черв'яком. Бо ж п-н Гаврилюк, у нас ще й завзятий рибалка.

А тоді хтось там згадав, що непогано б було, якби шановні гості склали свою пожертву на одумівську пресу; заперечень не було і М. Метулинський звернувся до гостей з таким закликом. Було зложено $63.00, на ж. „М.У." за які Микола сердечно подякував шановним гостям, а також за їх присутність на цьому вечорі, що прийшли пошанувати п-на і п-ні Гаврилюків.

А потім Надія і Юрій Метулинські, від імени всіх присутніх гостей, під-

несли своїм батькам подарунок і „наказали“ їм, щоб за цей подарунок вони поїхали на Фльориду і спіймали там отією козацькою вудкою якусь там величезну рибу.

Пан і п-ні Гаврилюки від себе сердечно дякували всім за все: пошану, несподіванку, подарунки, бажали доброго здоров'я всім присутнім та просили й дальше весело забавлятися собі на втіху. Так дальше й було.

Гості веселились, співали, а потім під музику, як пішли ще й танцювати, то аж гуло в тому Suker Shack.

Танцювали всі хто вмів і як умів, молоді й старші... І так забавлялись до пізньої години, побажали „молодятам“ щасливої подорожі на Фльориду і порозходились по домах. А як там було в Фльориді, то вже хай вони розкажуть...

Присутній

З ЖИТТЯ ОДУМ-у В МІННЕСОТІ

ЦИМ ПОВІДОМЛЯЄМО всіх наших друзів, що 16 грудня, ц.р. в залі парафії Св. Михаїла відбудеться ВИСТУП колишнього сержанта совєтської армії Миколи Мовчана, який перейшов на бік афґанських борців за волю. Микола Мовчан має 22 роки, народжений на Житомирщині, Україна в 1963 році. В 1982 році забраний до армії і після 6 місяців вишколу був післаний до Афґаністану. В червні 1983 року він перейшов до повстанців і в липні 1984 р. прибув до США.

Микола Мовчан розкаже про свій досвід та переживання. Мета його виступу є також викликати зацікавлення української громади багатьма українцями-полоненими і втікачами, яким загрожує небезпека, як також і змобілізувати допомогу тим українцям. Ця допомога може бути у вигляді одежі, медикаментів чи грошових дотацій.

Вступ на виступ за добровільними датками, які підуть на допомогу українським полоненим. Виступ спонзорує ОДУМ та Комітет Українців Міннесоти. Початок 7-ма год. вечора.

***

ЧУЄМО, що Галя Хоролець є прийнята до школи для стюардесок в Вестерн Ейрляйнс і виїхала до Каліфорнії. Ґратулюємо і бажаємо успіхів.

***

ТАНЦЮВАЛЬНА ГРУПА при парафії Св. Михаїла вибрала собі назву „Веснянка“. 17 листопада ця група виступила на Ювілейнім Храмовім Святі в парафії Св. Михаїла, на якім був присутнім Блаженніший Владика Мстислав – митрополит УПЦ США. 23 листопада „Веснянка“ виступила перед американською публікою в Стілвотер. Ґратулюємо наших танцюристів.!

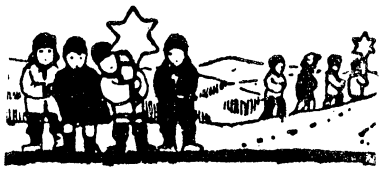

Петро і Тася Сеник в день срібного ювілею подружжя.
Ошава, Онт.
20 жовтня, 1985 р.

СРІБНИЙ ЮВІЛЕЙ

20-го жовтня зібрались родичі і друзі щоб вшанувати 25-ти ліття подружнього життя Петра і Тасі Сеник. Після відправлення вінчальної Служби Божої, котру отець Метулинський відправив з належною повагою й добротою, поздоровивши ювілятів.

На вечірньому прийнятті складали поздоровлення родичі, і представники громадських організацій. Діти ювілятів, Ніна і Василь, поздоровили і подякували батькам за їх турботи і труд в їх вихованні.

Всі родичі, друзі і гості щиросердечно поздоровляли ювілятів і бажали їм і далі жити в любові і згоді.

Щасти вам Боже!

М. М.

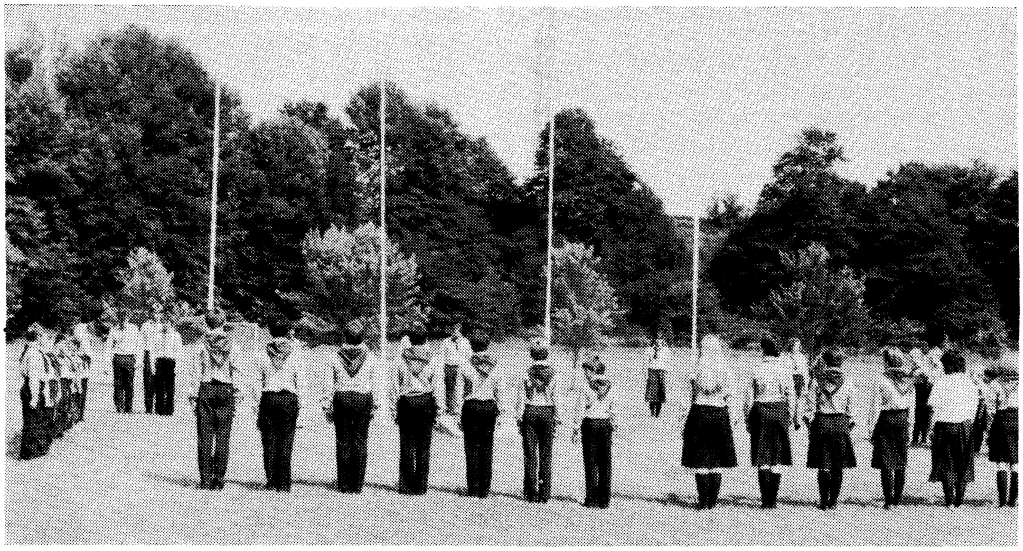

Піднесення прапорів на одумівському відпочинково-виховному таборі.
Оселя „Україна“
Літо, 1985 р.
Фото Вас. Тимошенка

Бл. п. Петро і Ольга Неліпа

Ділимося сумною вісткою
з українською громадою, що
дня 11 листопада, 1985 р. на 84 році
життя відійшов у Вічність

св. п. ПЕТРО НЕЛІПА

Панахиди відбулися у похоронному заведенні Армстронґ 12 і 13 листопада, а похоронні відправи 14 листопада 1985 р. в церкві Св. Івана Хрестителя в місті Ошава. Поховано Покійного на цвинатарі Св. Володимира і Кн. Ольги.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

сини Василь і Григорій
зі своїми родинами

ПАМ'ЯТІ П. В. НЕЛІПИ

11 листопада, 1985 р. у лікарні по тяжкій-ускладненій недузі помер на 84 році життя Петро Васильович Неліпа. Народився він 12 січня, 1902 року на Слобожанщині в селі Качалівка (тепер Краснокутського району, Харківської области) в заможній селянській родині, що її родоначальник походив з козаків Запорозької Січі. Рід Неліпів був дуже великий і та частина Качалівки, де Неліпів оселилося найбільше, зчасом стала називатися Неліпівкою. Покійний дуже часто згадував цю місцевість, як „благословенний край". Його пам'ять зберегла ясні мальовничі картини навколишньої природи, пахощі трав, зілля, квітів, лип, акацій, меду, землі сирої, теплої; степового щебетання пташок..., і свіже, свіже повітря...

Сім'я батьків Петра Неліпи складалася з шести осіб: батька Василя, унтер-офіцера царської армії, його дружини Уляни та чотирьох дітей, синів: Петра, Володимира, Миколи й дочки Галини. Сім'я була дружня, роботяща, а через це й заможна. Від предків своїх Петро Неліпа унаслідував релігійність, любов до волі й уперту незалежність духу щодо інших людей і їх думок. Початкову освіту він здобув у своєму селі, в церковноприходській школі, а потім продовжував навчання в міській реальній школі з шестирічним терміном навчання, яку закінчив з відзначенням. Повернувшись із школи додому, він допомагає батькам господарювати. А що це була пора великих національних подій (революція, визвольна війна) і надій, то він ставить метою свого молодого життя: діяти, творити, змагатися за кращу долю свого народу. Разом з молодими своїми товаришами він віддається національно-культурній роботі в своєму селі. Вони організують хату-читальню, співочий та драматичний гуртки, лекції на господарчо-освітні теми тощо.

В 1923 р. він одружився з Ольгою Петрівною Рарог, що походила так само з однієї з великих родин Качалівки. поживши якийсь час при батьках, молоде подружжя відділилося від них і почало рухати свій життєвий віз власними силами. Ще в ранні юнацькі роки Петро Неліпа дуже захоплювався ремеслами. Він був обізнаний і з столярством, і з слюсарством і з мулярством. А особливо любив будівельно-столярне ремесло, з якого й вирішив тепер жити. Характер мав хоробрий і відважний, що доказав у багатьох важливих випадках свого життя. Отож, відділюючись від батьків, він відмовляється від належної йому спадщини, і зберігає за собою лише хату з невеликим наділом землі. Таке поступування на якийсь час врятувало його від переслідування як куркуля, бо вже в 1928 р. розкуркулили його батьків і разом з усією родиною вигнали з хати.

Починаючи з 1929 р. під час обставин запровадження совєтським урядом суцільної колективізації селянських господарств на Україні, починається настирливе переслідування Петра Неліпи, як сина розкуркуленого батька. Спочатку на нього тиснуть усіма засобами, щоб він вступив в колгосп. А що він розумів життя, як боротьбу за волю, то кидає своє село і йде працювати на будову Новоіванівського цукрового заводу. Та за якийсь час урядова рука посягає на його свавілля щодо праці й на заводі, а тому він тікає в Харків.

В Харкові він влаштовується на працю в Українському тракторо-центрі – установі, що керувала механізацією сільського господарства України через Машино-тракторні станції (МТС), які обслуговували колгоспи тракторами, комбайнами і т. д. З Харкова його незабаром відряджають в Донецьку область, районний центр Троїцьке будувати серед голого степу МТС. Звідси вже, з допомогою друзів, Петро Неліпа в темну ніч викрадає з власної хати у рідному селі свою дружину з двома малими синами, і перевозить їх на місце будови МТС. Тепер його життя тут покращало. На свій час він успішно закінчує будівництво МТС, і в нагороду за цю заслугу трактороцентр посилає його на навчання в Одеський будівельний технікум. Закінчивши навчання з атестатом техніка-будівельника, він повертається знову в МТС, де обіймає вже посаду директора будівництва. Але під час чергового наступу в 1934 р. на так звані соціяльно небезпечні й ворожі елементи, Петро Неліпа сам кидає працю в МТС і повертається в Харків. Тут тимчасово він працює в заводі „Твердих сплавів", а потім дістає працю на будівництві при Петрівському виконкомі, де й працює аж до початку війни.

Війна розкидала сім'ю Петра Неліпи в різні сторони; через Качалівку фронт переходив три рази. Найбільше потерпіла дружина Ольга Петрівна і молодший син Григорій, що їх КҐБ закинуло навіть у тюрму на кілька місяців.

Війна триває й фронт наближа-

ється четвертий раз до рідних околиць. Тому 6 серпня, 1943 р. Петро Неліпа з сім'єю, як і тисячі інших людей України, прощається з своєю хатою й вирушає на Захід. Дорога їх ішла через Україну, Польщу, Німеччину, Чехію, знову Німеччину, Бельгію й привела в травні 1951 р. аж до Канади.

В Канаді Петро Неліпа продовж багатьох років жив і працював у Торонто, де був активним членом православної громади при Катедральному Соборі Св. Володимира. Три роки тому він продав у Торонто свою хату й оселився в невеликому спокійному містечку Витбі, недалеко від свого молодшого сина Григорія.

Та дарма, що Петро Васильович Неліпа, відійшовши у вічність, перестав існувати для нас фізично, але він залишив невмирущу пам'ять про себе серед нас живих. Передусім, це був український патріот, соборник. Він дуже добре розумів і бачив недоліки нашого національно-політичного життя, хоч і не любив доклад-но говорити про них перед своїми земляками.

Особисте його життя було сумлінне, життя невтомно-трудове, життя відважне, повне драматичних моментів у зміні радісних і сумних подій. Він був людина добра, привітна, заповзятлива й життєрадісна. Крім того, він був бездоганним будівельником, що з відданістю працював над поліпшенням будови Собору Св. Володимира.

Він з дивогідною повагою трактував наукові нові винаходи й гіпотези, ніби це догми віри, і тому щедро разом з дружиною складав пожертви на наші науково-учбові установи: Український Науковий Інститут Гарвардського Університету, на Шевченківську фундацію; на книжкові й періодичні видання; на катедральний Собор Св. Володимира.

Тлінні останки св. п. Петра Васильовича Неліпи похоронено на цвинтарі Св. Володимира і Кн. Ольги, поруч з його дружиною св. п. Ольги Неліпи, улюбленої, невідступаючої супутниці його життя, що померла 11 жовтня 1985 р.

Покійний залишив у глибокому смутку своїх двох синів: Василя з дружиною Людмилою і Григорія з дружиною Тамарою та двох онуків: Наталку і Петра; багато друзів і приятелів.

Хай же привітна канадська земля буде йому легкою, а пам'ять серед нас живих – вічна!

Людмила Неліпа

"UKRAINA" VACATION RESORT INC.

"УКРАЇНА" ВІДПОЧИНКОВА ОСЕЛЯ

Board of Directors: P. O. Box 1716, Stn. "A", London, Ont., Canada N6A 5H9

Resort: R. R. 1 (Gore Road), Dorchester, Ont., Canada N0L 1G0

Tel: (519) 455-9939 (519) 453-6130

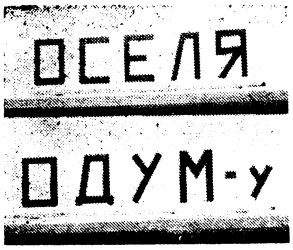

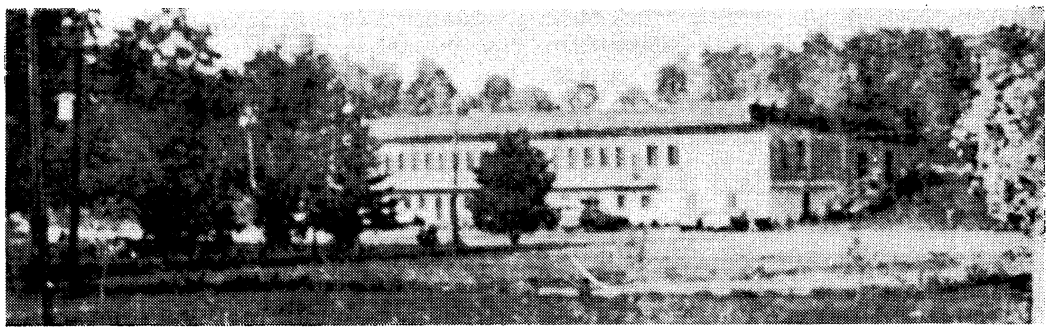

Оселя розташована на окраїні м. Лондону, Онт. Канада, в містечку Дорчестер, На оселі відбуваються Курси Виховників ОДУМ-у, Відпочинково-Виховні Табори ЮнОДУМ-у, Спортові Табори ОДУМ-у, Кобзарські Табори ОДУМ-у, одумівські зустрічі, з'їзди, конференції, пікніки та різноманітні імпрези. Заля оселі приміщує 600 осіб і надається на різні українські імпрези з модерним кухонним устаткуванням та смачними українськими стравами. Оселею керує Рада Директорів. Голова — М. Співак. Зацікавлених прошу писати або телефонувати на повище подану адресу. При нагоді відвідайте оселю, а ми будемо сердечно вітати Вас.

Інформує І. ДАНИЛЬЧЕНКО — заст. голови та орг. референт

Сторінка Юного ОДУМу

ВЕСЕЛИХ СВЯТ І ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

ВСІМ ЧИТАЧАМ СТОРІНКИ ЮНОГО ОДУМ-у.

ХРИСТОС РОДИВСЯ!

СЛАВМО ЙОГО!

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ

І знову, як щороку, ми нагло покинемо всі неспокої, журби й турботи буднів та зробимо в нашій душі місце лагідності й ніжності любови: радості давати радість! І в тяглій метушні раптом затримаємось, щоб знайти і принести втіху й надію тим, кого любимо, в це незрівняне свято радости, що кожнорічно пригадує про найбільшу з історій землі й неба, про найбільшу й єдину подію людства й цілого світу.

Бо це свято готується заздалегідь — пильніше ніж кожне інше. І нам треба створити його животворним для дітей, що на дозвіллі, для дорослих, що веселі. Для одних і других передаймо цю чудодійну казку нашими найпоетичнішими й споконвічними обрядовими звичаями. Варто нам потрудитись, щоб цей час зробити незабутнім, для всіх днів, що по ньому прийдуть усміхнених і заплаканих... Не позбавляймо себе й своїх тих неповторних переживань, що світять нам і гріють крізь висушене матеріялізмом життя. Подбаймо про те ми, жінки, що маємо бути його надхненням, силою й надією.

Згадаймо цей Святий Вечір з чистою прозорістю морозного неба, з яскравістю зірок, урочистою тишою повітря, з запахом лугового сіна в чистій хаті, де панують порядок і побожний настрій. Згадаймо святу вечерю, урочисту, незвичну, повну містичного чару й невимовної величности, коли перед очима Боже Дитятко й Вифлеєм з зорею, і свята коляда, і тіні тих, що перейшли в небуття, на порожніх місцях перед розставленими для них тарілками... Згадаймо велике Різдво, коли скрипить блискучий сніг під полозами саней на гострому повітрі, а біля церкви й в церкві непроглядні товпи людей — чепурно одітих. Урочиста відправа, запах смирни, клуби кадильного диму, а над усім потужнє: „Бог Предвічний народився“...

А тоді хай ці колишні картини нашої різдвяної України приведуть нам на гадку наших далеких сестер і братів тієї нашої прекрасної землі, що в ній тепер знівечено й потоптано їх найсвятіші почування.

І з глибини наших душ нехай полине гаряча молитва до Божого Сина й Його Пречистої Матері від нас, українських жінок і матерів, що благають Боже Дитя в день Його народження за волю України за кращу долю нашого народу, за щастя наших близьких.

Христос Родився — Славім Його!

Канадський Фармер, 4.І.1954.

Дніпрова ЧАЙКА

ЗИМА

Зимо білокрила,
Звідки прилетіла,
Нащо нам садочок
Снігом завалила?

Нащо поморила
Квіточки пахнючі?
Нащо розігнала
Пташечки співучі?

Ми тебе, лихую,
В гості не просили,
Нащо ти здалася,
Звідки прилетіла?

— Ой іду я, дітки,
З-за білого моря,
Де мороз, мій батько,
Цар на всім роздоллі.

Там ніхто не жиє,
Там і не вмирають,
Там лиш вітер виє
Та сполохи сяють.

Там цариця-Північ,
Рідна моя мати.
Збудувала з криги
Пишнії палати.

Я щорік розношу
аж по всьому світі
Від цариці-мами
Крижані привіти.

Хто лиш їх зачує,
Зараз задрімає.
А у сні і втому
Й клопіт забуває.

Я вкриваю землю
Покривалом білим,
Присипляю стиха
Сим приспівом милим:

Люлі-люлі, земле,
Спи, не ворушися,
Для нової праці
Сили наберися,

А весна поверне,
Гляне сонце красне,
Знов трава квітчаста
Вкриє тебе рясно!..

Ой як довго-довго
Нам весни чекати!
Ох, як прикро, тяжко
Нам тебе стрічати!

— Не журіться, дітки,
Гніватись доволі:
Я вам дам гостинця —
Лижі та гринджоли,

Виясню, мов склянку,
Сковзанку-гулянку,
Прокажу щедрівку,
Казку-страховинку,

Дам сніжку пухкого,
Тихую одлигу —
Зліпимо страшного
Дідугана з снігу!

Принесу вам, дітки,
Диво ось якеє:
В колядки повите
Те Різдво святеє,

Принесу Новий рік,
Гарний, веселенький, —
Заспівають люди,
Загуляють всенькі.

Щасливо святкуйте,
Доленьки придбайте
Та про мене, зиму,
Лиха не гадайте!

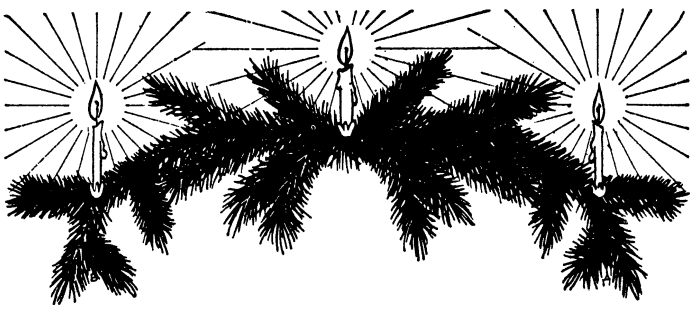

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

Шановна Зіна Корець!

В цю приємну дійсність — 35-річчя журналу — треба завдячувати єдиному всебічному опікунові журналу — молоді, каже Ів. Дубилко з яким погоджуюся.

А тепер дозволю звернутися до старших: А. Опанащука, З. Сеника, П. Макухи, Ів. Богданіва, Д. Наливайка, С. Притули — обізвіться в цю приємну річницю.

Висилаю передплату та $35.00 на прес. фонд.

З пошаною,

Ів. Наливайко,
Гамільтон, 12-го листопада 1985 р.

Дорогий Друже Леоніде!

З нагоди 35-річчя журналу «Молода Україна», про що так ясно і щиро написав Шановний Пан Іван Дубилко в числі 347, на пресовий фонд «Молодої України» складаю сімдесят долярів в пам'ять своїх батьків, Федора та Насті, які спочивають на Бавнд Бруку.

Ваш полтавець,
Олександер Стовба
листопад 4, 1985 Парма, Огайо

Шановний редакторе!

Я не завжди читаю журнал, але я зацікавлена коли бачу щось написане з ким я знайома. Я думаю що якби в журналі було більше дописів молоді, то більше молоді читала б «М. У.».

Надія Тимошенко
Торонто, Онтаріо

Шановний Редакторе!

Я часом читаю ваш журнал. Дописи є цікаві, і завжди приємно бачити знайомих у фотографіях. Вірші та жарти добрі також. Одне зауваження: помогло б якби ви давали часами казки, або щось для молодших українців. Це могло б бути для дітей які їдуть на ОДУМ-івські табори. Тоді журнал мав би більше читачів.

Мотря Пошиваник
Чікаґо, США

S N I H HEATING & COOLING

ВОЛОДИМИР СНІГ
Власник

11 Marmora St.
LONDON, ONT. N5Z 1Z4

Telephone
(519) 432-1983

ЗВЕРНЕННЯ ДІЛОВОГО КОМІТЕТУ ПОБУДОВИ ПАМ'ЯТНИКА БЛ. П. МИТРОПОЛИТОВІ ВАСИЛЕВІ ЛИПКІВСЬКОМУ

Маємо шану повідомити українську громаду, а жертводавців зокрема, що завдяки щирим пожертвам, фізична будова пам'ятника бл. п. митрополитові Василеві Липківському закінчена. До цього часу на конто Ділового Комітету вплинуло приблизно 170,000 дол. Кошти будови пам'ятника дотепер становлять 160,000 дол, отже на сьогоднішній день у касі Ділового Комітету находиться 10,000 дол. Всі фінансові операції Ділового Комітету, згідно постанов IX-го Собору Української Православної Церкви, підлягають контролі Контрольної Комісії УПЦ в США.

Перша фаза праці Ділового Комітету успішно закінчена. Друга фаза включає:

1. Видання Пропам'ятної Книги у якій будуть поміщені матеріяли пов'язані з життям митрополита В. Липківського, з будовою пам'ятника, докладний фінансовий звіт Ділового Комітету, звіт Контрольної Комісії УПЦ в США та списки жертводавців.

2. Створення Залізного Фонду утримання пам'ятника.

Створення Залізного Стипендійного Фонду імені митр. В. Липківського з якого видавалися б стипендії студентам які підуть слідами Великого Митрополита служити українському народові та його Церкві.

Для успішного закінчення цих фаз праці Діловому Комітетові потрібні поважні додаткові фонди. Тому звертаємося з проханням до українського громадянства прийти з допомогою Діловому Комітетові успішно закінчити його працю.

Пожертви просимо висилати на:

Metropolitan Lypkiwskyj Fund #760
St. Andrew's Federal Credit Union
P. O. Box 375, So. Bound Brook, N. J. 08880

Діловий Комітет Побудови
Пам'ятника бл. п. митр. В. Липківському

ПОДЯКА

Щиро дякуємо управі корпорації „Іван Мазепа — Золотий Вік", в місті Лондон, Онтаріо, за пожертву в сумі 130 дол. на потреби 6-го одумівського кобзарського табору на оселі „Україна". Пожертва була передана 4-го серпня, 1985 року, після концерту присвяченого Вол. Івасюку.

Василь Тимошенко
Голова Головної Ради
Коша Старших Виховників
ОДУМ-у Канади.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „МОЛОДОЇ УКРАЇНИ“ ЖЕРТВУВАЛИ:

Замість квітів на свіжу могилу світлої пам'яті Петра Неліпи на заклик М. Носовенка під час тризни склали:

Гриць і Тамара Неліпа	**$250.00**
Василь і Людмила Неліпа	**$100.00**
Володимир і Люся Тимошенко	**$50.00**
Григорій і Марія Романенко (радіопрограма)	**$50.00**
Ніна Яців	**$40.00**
Олександер і Люба Харченко	**$25.00**
Юрій і Олена Лисик	**$25.00**
Юрій і Олена Лисик (радіопрограма)	**$25.00**
Леонід і Раїса Ліщина	**$20.00**
Олексій і Марія Добринь	**$20.00**
Петро і Віра Ґандза	**$20.00**
Катерина Симаговська	**$20.00**
Іван і Ніна Деркач	**$20.00**
Марія Квас (радіопередача)	**$10.00**
Загальна збірка	**113.00**
Разом	**788.00**

Олексій і Емілія Свистун з нагоди одруження дочки Надії з Володимиром Верещаком, Торонто, Онт. **$50.00**

Олексій і Марія Добринь, з нагоди 35-річчя журнала «Молода Україна», Вітбі Онт. **$35.00**

З нагоди 35-ліття журналу «Молода Україна» складаю дар в сумі 40 дол. і бажаю дальших успіхів.

Іван Ємець з родиною
Торонто, Онт.

Теодор Матвієнко **$20.00**

Жертводавцям і прихильникам «Молодої України» щира подяка.

Редакція і адмін. «М. У.»

Під час вручення грошевих нагород з Конкурсу 1984 р. (Див. ст. 9).

Зліва: Наталка Сандул, Олександер Ємець, Леонід Ліщина — редактор „МУ“.

Торонто, 23 листопада, 1985 р.

Фото Ів. Корця

Група одумівців і батьків на відкритті сезону праці.

Торонто, жовтень 1985 р.

Фото Вас. Тимошенка

MOLODA UKRAINA

If not delivered please return to:
Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

Ціна 1.50 дол.
в США і Канаді

КРЕДИТОВА СПІЛКА "СОЮЗ" — ПОВНІСТЮ ДО ВАШИХ ПОСЛУГ

Запрошуємо Вас познайомитись із нашими фінансовими послугами і вибрати одну з них яка буде найбільше вигідна Вам. Чекові конта, ощадничі конта, Р.Р. С.П., Р.Г.О.С.П. (на закуп першої хати), різні позики, грошеві перекази, чеки для подорожуючих, і багато більше. Ваша Кредитова Спілка має великий вибір фінансових послуг щоб задоволити Вашу потребу. Розраховуйте на нас із повним довір'ям на позики із найнижчими відсотками і дорадчу обслугу. Ми є Кредитова Спілка "СОЮЗ" яка є повністю до Ваших послуг. Звертайтесь до нас за всіма Вашими фінансовими потребами.

2299 Bloor St. West
Toronto, Ontario M6S 1P1
Tel. 763-5575

406 Bathurst St.
Toronto, Ontario M5T 2S6
Tel. 363-3994

9:30 ам-6:00 рм	Понеділок	12 noon-5:00 рм
9:30 ам-6:00 рм	Вівторок	10:00 ам-5:00 рм
9:30 ам-6:00 рм	Середа	10:00 ам-5:00 рм
9:30 ам-8:00 рм	Четвер	10:00 ам-5:00 рм
9:30 ам-8:00 рм	П'ятниця	10:00 ам-7:00 рм
9:00 ам-3:00 рм	Субота	9:00 ам-3:00 рм

АРКА ЗАХІД

2282 Bloor Street West — Toronto 9, Ont.
Tel.: 762-8751

В нас можна набути • книжки • українські часописи та журнали • пластинки • друкарські машинки • різьбу та кераміку • полотна • нитки і вишивки.

Маємо великий вибір дарунків на різні оказії.

ПРОСИМО ЛАСКАВО НАС ВІДВІДАТИ!

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road
Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якости опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслугу
2. Вкладає і фінансує нові печі ("форнеси")
3. Вкладає прилади до звогчування повітря ("гюмідіфайрс")
4. **Все фінансуємо на догідні сплати**

— 24-годинна обслуга —

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕНЬ І ВНОЧІ: 232-2262

Свої рахунки можете платити безкоштовно у **Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.**

Провадимо також власні бензинові станції під назвою **SIPCO.** Просимо наших відборців заїжджати до наших **SIPCO** і наповняти авта бензиною.